

Mit tanít a Szentírás a háborúról

Mit tanít a Szentírás a háborúról

ELŐSZÓ

Már jócskán beléptünk a huszonegyedik századba. A világ helyzete gyorsan romlik. Azok az emberek, akikben megbíztunk, azok a dolgok, amelyeket megismertünk és élveztünk, sőt, amelyeknek létezését természetesnek vettük, eltűnőben vannak. A mai világban sokan állandó félelemben élnek. Saját szemünkkel látjuk, hogy a világban a feszültségek minden idők legmagasabb szintjén vannak. A konfliktusok, háborúk és terrorcselekmények töltik meg a címlapokat és a híradásokat. A világot örület fogta el, ami sokakat arra készítetett, hogy létükért aggódjanak. Ugyanakkor hazánkban és a világ más részein is megújult hazafias érzés támadt. Ezen körülmények miatt az országok és népeik összefogtak, hogy olyan új szövetségeket hozzanak létre, amelyekről korábban elképzelhetetlennek tartották. A jó és a gonosz állítólagos erői közötti küzdelem folyik. Felhívás hangzott el a fegyverekhez, ami oda vezetett, hogy erőszakot erőszakkal viszonznak. Nagy nyomás nehezedik az egyénekre, hogy bármilyen áron „csatlakozzanak a küzdelemhez”.

Az emberiség általában nem Istenhez fordul segítségért, hanem saját módszereire támaszkodik a világbéke megteremtése érdekében. Ebben a

helyzetben Isten gyermeke számos fontos döntéssel szembesül. Mit tanít a Szentírás az erőszakról, a háborúról és az emberölésről? Hogyan lehet a Szentírást alapul venni ahhoz, hogy vallási lelkiismereti okokból ellenezzük a háborút bármilyen formájában? Reméljük, hogy ez a füzet segít az olvasónak megtalálni a választ ezekre a fontos kérdésekre.

A HÁBORÚ ÓSZÖVETSÉGI MEGKÖZELÍTÉSE

A Bibliában Istent gyakran háborús kifejezésekkel írják le – „Isten haragja” és „Isten bosszúja” –, amint azt a 4Mózes 11:10,23 is említi. A Mennyei Atya annyira ellenzi mindazt, ami tisztátalan, hogy azt előbb-utóbb el kell pusztítani. Ő olyan, mint „a fogyasztó tűz”, mert „félelmetes dolog az élő Isten kezébe kerülni”. (Mózes 5. könyve 4:24; Zsidókhöz írt levél 10:31). „Az én dolgom a bosszú és a megtorlás.” (Mózes 5. könyve 32:35). A Szentírás azt is elmondja nekünk, hogy Ő nem tud a bűnre tekinteni: „Túl tiszták a szemeid, hogy a gonoszságra tekints; nem tűrheted a jogtalanságot.” (Habakuk 1:13). Az Úr megítéli népét, és megpróbálja azokat, akik gonoszt cselekszenek az ő szemei előtt, mert ő „féltékeny Isten” és „háborús ember”, aki a kijelölt idő szerint felkel az ítéletre a nemzetek ellen. – II. Mózes 20:5; 15:3

Ezt tette a múltban is az emberiséggel való kapcsolata során, és a jövőben is végrehajtja terveit és szándékait a kijelölt célokig. Ő az összes szeretetünket, bizalmunkat és hűségünket akarja. Meg kell értenünk,

hogy ez a mi javunkat szolgálja, és nem önzés az Ő részéről. Ugyanakkor Isten féltékenysége igazságos, és biztosan igazságos büntetést hoz a bűnösre. A bukott ember keserűséggel, haraggal és önzéssel tekint Istenre, ami az Ádám bűnének elítéléséből fakad.

Izrael harcosai

Amikor megkezdjük Istennek az izraeli néppel való viszonyáról szóló tárgyalásunkat, láthatjuk, hogy az izraelitáknak azt a parancsot kapták, hogy hadseregekre osztva számlálják meg magukat. „Az Úr a Sínai-sivatagban, a találkozás sátrában szólt Mózeshez az izraeliták Egyiptomból való kivonulását követő második év második hónapjának első napján. Azt mondta: Végezzetek népszámlálást az egész izraeli közösség körében a nemzetségek és családok szerint, és jegyezzetek fel minden férfit név szerint, egyenként. Te és Áron számoljátok meg a hadseregben szolgálatra alkalmas, húszéves vagy annál idősebb izráeli férfiakat a csoportjaik szerint.” – 4Mózes 1:1-3

Az izraelitákat gyakran hadvezérek vezették a megígért föld megszerzéséért folytatott küzdelmeikben. Józsuét, a „sereg parancsnokát” (Józsué 5:14), egy angyal utasította, hogyan pusztítsa el Jerikót. Trombitaszó és isteni beavatkozás kíséretében a város falai „leomlottak”, és „teljesen elpusztultak”. (Józsué 6:1-21). Nézzük meg Samson tapasztalatait is. A Törvény szerint Samson Isten nagyon hűséges szolgájának számított. Hűsége

abban nyilvánult meg, hogy hűséges volt az isteni követelményekhez, Isten ügyéhez és Izraelhez, Isten szövetséges népéhez. Az izraeliták, ahelyett, hogy együttműködtek volna Sámsonnal, és igényt tartottak volna Palesztina földjének isteni birtoklására és minden ellenfél legyőzésére, nem tették meg ezt. Félték a filiszteusokat, és kevés hitük volt Istenben.

Isten megtanította népét a harcra. Dávid így mondja: „Áldott legyen az Úr, az én sziklám, aki kezeimet a háborúra, ujjaimat a csatára edzi. Irgalmasságom és erősségem, magas tornyom és szabadítóm, pajzsom és az, akiben menedéket találok, aki népemet aláom vet.” Zsoltárok 144:1

Izraelnek sok háborút kellett vívnia. Isten még azt is megtanította nekik, hogyan kell harcolni. „Áldott legyen az Úr, az én sziklám, aki kezeimet a háborúra, ujjaimat a csatára edzi.” (Zsoltárok 144:1). Ő küldte őket a csatába. „Az Úr így szólt Mózeshez: Bosszuld meg Izráel fiait a midianitákon: ... Mózes pedig így szólt a néphez: Fegyverkezzetek fel a háborúra, és vonuljatok a midianiták ellen, ... Küldjetelek csatába ezer embert Izráel minden törzséből. ... És megölték a midianiták királyait.” 4Mózes 31:1-8

Isten harcol népéért

Isten harcolt népéért, amikor az egyiptomi fáraó, a király, lovas serege és harci szekerei üldözték őket. „Amikor a fáraó közeledett, Izráel fiai felemelték szemüket, és íme, az egyiptomiak utánuk vonultak; és nagyon megijedtek; és Izráel fiai kiáltottak az Úrhoz. ... Mózes pedig így szólt a néphez: Ne féljetelek! Álljatok

meg, és meglátjátok a szabadulást, amelyet az Úr ma hoz nektek. Az egyiptomiakat, akiket ma láttok, soha többé nem fogjátok látni. Az Úr harcol értetek; nektek csak nyugodtan kell maradnotok.” (2Mózes 14:10-14). A tenger vizei Isten hatalmával szétváltak, és Izráel serege megmenekült.

Mindennek megvan a maga ideje

Egy másik figyelemre méltó igehely a Prédikátor 3:1, 3, 8-ban található: „Mindennek megvan a maga ideje, és minden célnak megvan a maga ideje a menny alatt: ... Idő van a gyilkolásra, és idő a gyógyításra; idő a lerombolásra, és idő az építésre; ... Idő a szeretetre, és idő a gyűlöletre; idő a háborúra, és idő a békére.” Sokan hivatkoztak már ezekre a versekre, hogy igazolják a gyilkolást és a háborúzást. Ha azonban közelebbről megvizsgáljuk, láthatjuk, hogy Salamon saját sok tapasztalata és megfigyelése alapján ír. Társadalmi szempontból érvel. Látja, hogy az emberek keményen dolgoznak a vagyon felhalmozásáért, és bölcsen kérdezi: Mit nyernek a munkások fáradozásukból? Prédikátor 3:9

Salamon így fejezi be érvelését: „Féld Istent, és tartsd meg parancsolatait, mert ez az ember teljes kötelessége. Mert Isten minden cselekedetet ítéletre fog hozni, minden titkos dolgot, legyen az jó vagy rossz.” Prédikátor 12:13,14

A szeretet Istene

Most felvetünk egy kérdést: „Ha Isten a Biblia tanítása szerint a szeretet Istene, hogyan értelmezhetjük azt a parancsát, amelyet Izráel fiainak adott, hogy teljesen pusztítsák el ellenségeiket?”

A válasz a következő: Nem szabad elfelejtenünk, hogy Izráel népe Isten szövetséges népe: „Téged ismerlek én a föld minden nemzetsége közül.” (Ámos 3:2). Szörnyű körülmények uralkodtak a megígért Kánaán földjén, amikor Izráel birtokba vette azt. A földet elfoglaló filiszteusok, amoriták és mások gyakorlatilag vademberek voltak, mivel mindenféle bálványimádásban részt vettek, és hamis isteneknek és vallásuknak emberáldozatokat mutattak be. Mivel gonoszságuk és romlottságuk olyan szintre jutott, hogy Isten bölcsességében és igazságosságában úgy látta, a legjobb lesz, ha elpusztítja őket, és olyan népet telepít a földre, amely az Ő utasításai szerint magas szintű civilizációt ér el. Amikor a zsidók be akartak vonulni a földre, az Úr törvényrendszert állított fel számukra azzal a biztosítékkal, hogy ha engedetlenek lesznek, megbüntetik őket. Az egyik ilyen törvény az volt: „Ne ölj!” (2Mózes 20:13). A gonoszság, a gyűlölet és a harag a gyilkos szellemtől származnak.

A Biblia nagyon világosan tanítja, hogy Izráel fiai Isten kiválasztott népe. „Csak titeket ismertem meg a föld minden nemzetsége közül.” Nézzük meg a Jeremiás 13:11-ben szereplő szavakat: „Mert ahogy az öv a derekát öleli körül, úgy kötöttem magamhoz Izráel egész népét és Júda egész népét – mondja az Úr –,

hogy az én népem legyenek, dicsőségemre, dicséretemre és tiszteletemre.” Ő „Izrael minden nemzetségének Istene” (Jeremiás 31:1). „Rajtad keresztül... áldottak lesznek a föld minden nemzetségei.” Mózes első könyve 28:14

Izrael szomszédai folyamatosan háborúztak Izrael ellen, és ha Izrael engedelmeskedett Istennek, Ő segített nekik. Ha nem engedelmeskedtek Istennek, hagyta, hogy ellenségeik győzzenek. Isten a próféták révén világossá tette Izrael számára, hogy a gonoszság, a gyűlölet, a háború és a szegénység jelenlegi ideje csak átmeneti helyzet. Tervének célja az volt, hogy megszüntesse minden háborút, gyűlöletet, kétségbeesést és szegénységet. Ez akkor fog bekövetkezni, amikor felállítják az Ő királyságát.

Látjuk tehát, hogy Isten nagyon különleges módon, különleges törvények és körülmények között bánt a kiválasztott népével. Emlékezzünk arra a parancsolatra, amelyet nekik adott: „Ne ölj!” Ahogy továbbhaladunk a beszélgetésünkben, látni fogjuk, hogy az Úr újszövetségi tanításai szerint az életet értékelni kell, és nem szabad veszélybe sodorni.

AZ ÚJ SZÖVETSÉG HÁBORÚRÓL ALKOTOTT NÉZETE

Ahogy tanulmányozzuk Isten újszövetségi tanításait, hamarosan nyilvánvalóvá válik, hogy változás történt. A Mennyei Atya most másképp bánik Izrael nemzetével, és mindez az Ő szeretett Fiával kezdődik. Az Úr elhagyta mennyei otthonát, és tökéletes

emberként született meg. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt. (János 1:1). „Az Ige testté lett, és közöttünk lakott, (és láttuk az ő dicsőségét, az Atyától származó egyszülött dicsőségét,) kegyelemmel és igazsággal telve. ... A világban volt, és a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg őt. A sajátjaihoz jött, és a sajátjai nem fogadták be őt.” (János 1:14,10,11). Tudjuk, hogy a „sajátjai” kifejezés Izráel nemzetére utal. Őt elutasították, beteljesítve az Írás szavait: „Megvetett és elutasított az emberek között, a fájdalmak embere.” Ézsaiás 53:3

Amikor Pilátus megkérdezte a zsidókat, akik összegyűltek Urunk tárgyalásán: „Mit tegyek tehát Jézussal, akit Jézusnak hívnak, azaz Krisztusnak? Mindnyájan azt mondták neki: Feszítsd keresztre!” (Máté 27:22). Ahogyan a beszámoló végén olvassuk, Pilátus kezeit mosva nem talált benne hibát. „Akkor az egész nép felelt, és mondá: Vére rajtunk és gyermekeinken legyen.” Máté 27:25

Az Úr szolgálata során mindvégig vágyott arra, hogy segítsen Izráelnek. „Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akiket hozzád küldenek; hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogy a tyúk összegyűjti fiókáit szárnyai alá, és nem akartad! Íme, házad elhagyatottan marad.” (Lukács 13:34,35). Ez Jézus bizonyágtételének része. Az Isten egyetlen fiának elutasítása miatt Izráel nem nyerte el azt, amit oly régóta keresett. Arra törekedtek, hogy Isten vezetése alatt folyamatos áldásokat és jólétet nyerjenek. „Mi

tehát? Izráel nem nyerte el azt, amit keres; ... (ahogy meg van írva: Isten álomszellemet adott nekik, szemet, hogy ne lássanak, és fület, hogy ne halljanak;) a mai napig.” Róma 11:7,8

Példák, amelyek tanítanak minket

Most ismét a Szentírásra hivatkozva említjük meg Isten ószövetségi kapcsolatának célját Izráellel. „Testvéreim, nem akarom, hogy ne tudjátok: atyáink mind a felhő alatt voltak, és mind átkeltek a tengeren; ... Ezek a dolgok példaként szolgáltak számunkra, hogy ne vágyakozzunk a gonosz dolgok után, ahogyan ők is vágyakoztak.” (1 Korinthus 10:1-6). Ebből a feljegyzésből származnak ezek a figyelmeztetések, és velük együtt a lehetőség, hogy tanuljunk belőlük, hogy a legjobb tudásunk szerint szolgálhassuk Istent. A természetes Izrael soha nem volt feltétel nélkül örököse az Ábrahámnak tett ígéretnek – „Benned áldottak lesznek a föld minden nemzetségei.” (1Mózes 12:3). Nem voltak örökösei nemzetként az ígéret szellemi részének sem, amely a legfontosabb, vagyis a fő rész. Amikor Isten szövetségre lépett Izráellel, az volt a megállapodás, hogy ha betartják a Törvényt, örök életük lesz. Ez pedig lehetővé tenné számukra, hogy örököljék azt a kiváltságot, hogy megáldják a föld minden nemzetségét – az összes embert.

Isten ígéreteinek örökösei

Péter apostol szavai: „Az ígéret nektek és gyermekeiteknek szól” (ApCsel 2:39), teljes összhangban vannak az Úr Izráellel való minden

cselekedetével, valamint az ő szolgája, Ábrahám gyermekeiként velük kötött szövetségével. Jézus idején még mindig megvolt ez a reményük, ahogy Pál mondta: „Ez az az ígéret, amelynek beteljesülését a mi tizenkét törzsünk reméli, miközben éjjel-nappal buzgón szolgálják Istent.” (ApCsel 26:7). Amikor az izraelitákról kiderült, hogy nem méltók arra, hogy az Ábrahámmal kötött szövetség örökösei legyenek, el lettek vágva, és a pogányok beoltattak a helyükre. Ezek a pogányok, immár egyénekként, részesülhettek „az olajfa gyökerében és zsíros termésében” (Róma 11:17). Csak azok lettek „az ígéret szerinti örökösök”, akik elfogadták Krisztust, mint a szellemi mag tagjai. (Galata 3:29). Ez, amint már elmagyaráztuk, Izrael hűtlenségének eredménye volt. „A kő, amelyet az építők elvetettek, most sarokkővé lett: ... Isten országát elveszik tőletek, és olyan népnek adják, amely meghozza a megfelelő gyümölcsöt.” (Máté 21:42,43). Mivel Izrael nem volt kész arra, hogy Isten más nemzetek áldására használja, tipikus igazságosságuk megszűnt, és a királyság ígérete már nem az övék volt. Azt „egy nemzetnek adták”, a szellemi Izraelnek, „szent nemzetnek, különleges népnek”. (1 Péter 2:9). Azt mondják nekünk, hogy ez a nemzet elkülönül és megkülönböztethető minden más nemzettől, és a föld minden népéből összegyűjtötték. Ez a nemzet magában foglalja a rabszolgákat és a szabadokat is, mert valóban, ő hívta el „népét a nevéért”. (Cselekedetek 15:14). Nézzük meg ezeket a szentírási helyeket is, amelyek tovább illusztrálják ezt a pontot. „Az ő nevében fognak bízni a pogányok.” (Máté 12:21). „Mindenki, aki Krisztus nevét hirdeti,

távozzon el a gonoszagtól.” (2 Timóteus 2:19). „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel naponta a keresztjét, és kövessen engem.” (Lukács 9:23). „Hirdessétek annak dicsőségét, aki titeket a sötétségből az ő csodálatos világosságába hívott.” (1 Péter 2:9). „Légy hűséges a halálig, és én neked adom az élet koronáját.” Jelenések 2:10

Az erőszak és a háború elutasítása

Urunk, Jézus Krisztus kétségkívül a kulcs az Újszövetségben megfogalmazott tanítások változásához. Jézus elutasította azokat az erőszak és háború fogalmát, amelyek a világban elterjedtek és elfogadottá váltak. Tanításain és példáján keresztül megmutatta nekünk, hogyan ismerhetjük meg az Atya akaratát. „Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást is. Ebből fogják megismerni mindnyájan, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (János 13:34,35). Ez egy magasabb rendű parancs, egy magasabb rendű törvény, mint amit a zsidók kaptak a Törvény szövetsége alatt. Krisztus Jézusban törvény alatt vagyunk. Ez a Krisztusban lévő törvény a mi szövetségünk törvénye és a szeretet törvénye. Ezt a Fejünk adja mindazoknak, akik beléptek Krisztus iskolájába, és akik remélik, hogy az egyház tagjai lesznek. Egymást szeretni azt jelenti, hogy szeretjük szomszédainkat, testvéreinket és Mennyei Atyánkat. Ez magában foglalja időnk és tehetségünk felajánlását is, mindannak feláldozását az Úr szolgálatában. „Ha szeretetek engem, tartsátok

meg parancsaimat.” (János 14:15). Fel kell ismernünk, hogy a szeretetteljes engedelmesség tetszik az Atyának, és azt nemcsak igazságossággal, hanem szeretettel is meg kell mutatnunk. Arra kell vezetnie minket, hogy kövessük „az élet Lelkének törvényét”. Róma 8:2

Urunk példával járt elöl; mindennapi életén keresztül mutatta meg, mi volt igazán a szívében. Ez a törvény valódi megtartása, a törvény igazsága, amelyről Pál ír a rómaiakhoz írt levelében. Szeretnénk Urunk nyomdokaiba lépni, és elménket összhangba hozni Isten Atya szellemével. Isten azt akarja, hogy szívünk szándékai helyesek legyenek, és amennyire csak lehetséges, uralkodjunk a testünkön. Teljesen át akarjuk adni magunkat az isteni akaratnak, életünket az Urnak akarjuk adni, és nem a test gyengeségeit akarjuk követni. Arra is vágyunk, hogy taníthatóak legyünk, tőle tanuljunk, és ezáltal többet tudjunk meg az Atyáról. „Atyám tanított engem” – mondja János 8:28-ban. „Ha megmaradtok az én ígében, akkor az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.” János 8:31,32

A bűn miatti erőszak ma a világban tombol. Sokféle formában létezik, és számos kultúrát érint. Sátán, a bűn szerzője, „ordító oroszlánként jár a világban, ... keresve, kit elnyelhetne” (1 Péter 5:8). Ő „e világ istene”, és „elvakította a hitetlenek elméjét” (2 Korinthus 4:4). E hatása miatt az erőszak normává vált. Ez megnyilvánulhat a szomszédokkal való mindennapi problémákban, az iskolákban vagy a

munkahelyen felmerülő problémákban, sőt, nemzetek közötti konfliktusokban is. Tudjuk, hogy ez ellentétes Urunk tanításaival. A Szentírás azt mutatja, hogy Urunk elutasította az erőszakot és az erőszak személyes alkalmazását a viták rendezésére. A Máté 26:51-53-ban Jézus megdorgálta Pétert, amiért kardot rántott a főpap egyik szolgája ellen, ami egyikük megsebesülését eredményezte. Jézus tudta, hogy önként kell hagynia, hogy elfogják. Azt mondta tanítványainak: „Tedd vissza a kardodat!”

Többé nem hallunk arról, hogy a tanítványok erőszakot vagy erőszakot alkalmaztak volna az Úr szolgálatában. Hívhatott volna segítségül „angyalok seregeit”, de nem tette meg. Nem volt hajlandó az isteni hatalmat saját kényelmére használni. Jézus soha nem imádkozott azért, hogy megszabaduljon a bajaitól, hanem örömmel viselte azokat áldozatának részeként. Nekünk is ugyanezt kellene tennünk a saját életünkben. Félre kell tennünk a saját akaratunkat, és minden áron Isten akaratát kell végrehajtanunk. „Legyen bennetek az a gondolkodásmód, amely Krisztus Jézusban is volt.” Filippi 2:5

Új hozzáállás az ellenségekhez

Urunk az ellenségeinkkel szembeni új hozzáállásról is prédikált. „Azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, áldjátok meg azokat, akik átkoznak titeket, tegyetek jót azoknak, akik gyűlölnék titeket, és imádkozzatok azokért, akik bántanak titeket és üldöznek titeket.” (Máté 5:44). Elsőre azt mondhatnánk, hogy ez egy magas elvárás, és igazunk

is lenne. Ez a fajta szeretet túlmutat a felebarát szeretetén. Azt mondják, hogy könnyű szeretni azokat, akik szeretnek minket. De az ellenségeink szeretete megköveteli, hogy nagy szívünk legyen, ahogy a mondás tartja, és nagylelkűek legyünk velük szemben. Ez egy olyan szívállapotot jelent, amely annyira tele van szeretettel, hogy még az ellenség sem képes gonosz szándékokat ébreszteni a szívünkben. Ebben nincs helye a bosszúnak vagy a gyűlöletnek. Ez nem azt jelenti, hogy szeretjük a gonoszt vagy az igazságtalanságot, vagy hogy bármilyen részünk lenne benne. Ellenezzük azokat, akik elnyomják a gyengéket és a tehetetleneket. A mai világ gondolkodásmódja magában foglalja, hogy másoknak ártunk, hogy megmentsük magunkat, és hogy önző érdekeinket szolgáljuk. Nekünk „gyűlölünk kell a gonoszt, és szeretnünk a jót”. (Ámós 5:15). Az Úr hűséges követői számára ez mind nagyon fontos. Ez egy példa arra, hogyan valósítsuk meg hitünket a gyakorlatban. Ez egy módja annak, hogy megmutassuk, teljes szívünkből „szeretjük” az Urat. (Máté 22:37). Emlékezzünk arra is, hogy azok, akik vétkeznek és gonoszt cselekszenek Isten szemében, megkapják jutalmukat. 1 Korinthus 3:8

Az élet alapelvei

Urunk, Jézus olyan életelveket tanított nekünk, amelyekre a szelídség és a béketeremtés volt jellemző. „Boldogok a szegények szellemben: ... Boldogok, akik sírnak: ... Boldogok a szelídek: ... Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az

igazságosság után: ... Boldogok az irgalmasok: ... Boldogok a tiszta szívűek: mert ők meglátják Istent. Boldogok a béketeremtők, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” (Máté 5:1-12). Urunk ezeket a szavakat a Hegyi Beszédben mondta, hogy tanítsa tanítványait, és ezáltal minket is. Alázatosnak kell lennünk az Ő akarataival szemben, és taníthatónak. Azt akarja, hogy gyakoroljuk az önuralmat, hogy szelídek legyünk, ne legyünk könnyen provokálhatók vagy ingerültek. Azt akarja, hogy gyakoroljuk az irgalmat és a valódi megbocsátást mások kedvetlen cselekedetei iránt. Nem mindig lesz tökéletes a viselkedésünk, de tökéletes szándékunk legyen. Béketeremtőknek, a béke szerelmeseinek kell lennünk, és meg kell ragadnunk a lehetőségeket, hogy segítsünk másoknak. Az Úr népének mindenkivel együtt kell éreznie, és senkivel sem szabad csatlakoznia a háborúzó világban.

Az Isten iránti tiszta szív békés vágyakban és mások békéjének előmozdítására irányuló erőfeszítésekben nyilvánul meg. Ez különösen igaz a jelenlegi gonosz világban, amelyben élünk. Igaz, hogy a sötétség gyűlöli a fényt, és az igazságosság ellenségei gyűlölni és üldözni fogják azokat, akik az Atyának tetsző életet kívánnak élni. Az Úr azokat keresi, akik annyira hűek az igazságosság elveihez, hogy azokat gyakorolják is. Ezt még ellenségeikkel szemben is meg kell tenniük, amikor azok üldözik őket. „Boldogok vagytok, ha az én nevemért szidalmaznak és üldöznek titeket, és mindenféle gonoszt hazugul mondanak rólatok. Örüljete, ... mert nagy a jutalmatok a mennyekben.” (Máté 5:11,12). Az 1 Péter 4:16-ban is ezt olvassuk:

„Ha valaki keresztényként szenved, ne szégyellje magát , hanem dicsőítse Istent.” Urunk további biztosítékot ad nekünk, amikor azt mondja: „A világon nyomorúságok lesz; de bátorságotok legyen: én legyőztem a világot.” János 16:33

AZ ÚJ SZÖVETSÉG TANÍTÁSAI ÁLTAL RÁNK RÓTT FELELŐSSÉGEK

Vándorok és idegenek vagyunk a földön. Ez azt jelenti, hogy Isten törvényeiért vagyunk felelősek, nem az emberekéért. Nézzük meg a ezzel kapcsolatos intést: „Ti vagytok a kiválasztott nemzedék, a királyi papság, a szent nemzet, a különleges nép, hogy hirdessétek annak dicsőségét, aki titeket a sötétségből az ő csodálatos világosságába hívott: ... Szeretteim, kérlek benneteket, mint jövevényeket és vándorokat, tartózkodjatok a test vágyaitól, amelyek háborút folytatnak a lélek ellen; és legyen a viselkedésetek tisztességes.” (1 Péter 2:9-11). Az emberek törvényeit akkor kell betartanunk, ha azok nem ütköznek Isten törvényeivel.

Mindannyian tudjuk, hogy a Mennyei Atya nagyon fontosnak tartja az Ő akaratának való engedelmességet. Ezt mutatták meg nekünk az Izrael nemzetével kapcsolatos összes tanulság. Urunk is tanított nekünk erről, amikor azt mondta: „Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené.” (Máté 22:21).

A Biblia-tanulmányozók állítása szerint állampolgárságuk a mennyben van, és azáltal, hogy

engedelmeskednek a Mennyei Úrnak, „ ” mértékben lemondanak a földi királyok – kormányok – iránti engedelmességükről. A földi kormányok iránti hűségeskü nem kötelező az idegenekre vagy a külföldiekre nézve, és a Bibliai Tanulmányozók is ellenzik azt, nem azért, mert elleneznék a törvényt és a rendet, vagy nem akarnának alávetni magukat annak a kormánynak, amely alatt élnek, hanem azért, mert már hűséget fogadtak a felsőbb hatalomnak – a Mennyei Úrnak. Számukra az Ő szavai, parancsai stb. a legfontosabbak – Szeretteim, könyörgöm nektek. Engedelmeskednünk kell a törvényeknek, védelmet kereshetünk a törvények alatt, de nem vagyunk kénytelenek harcolni a Királyunk ellen. Azt mondják nekünk, hogy „alávessétek magatokat minden rendeletnek” (1 Péter 2:13), kivéve, ha ez a lelkiismeretünk és Isten törvényeinek megsértését jelentené. Pál apostol az igazságosságra mutat rá, mint arra a szempontra, amely alapján tiszteletet, megbecsülést és szolgálatot kell nyújtani annak, akinek ez jár.

Bíznunk kell abban, hogy a Mennyei Atya mindent a terveit és céljait szerint alakít. Különösen azt figyeli, hogyan élünk fel a szeretett Fia által nekünk kinyilatkoztatott tanításoknak, ami a mindennapi életünkben nyilvánul meg. „[Azon a napon] a tűz megpróbálja minden ember munkáját, hogy milyen az.” (1 Korinthus 8:13). Ez a „tűz” feltárja, milyen jellemet alakítottunk ki életünk során. Hitünket Isten drága ígéreteire kell építenünk, amelyekről azt mondják, hogy arany, ezüst és drágakövek. Nem szabad helytelenül építenünk más anyagokkal,

amelyek nem állják ki ezt a tűzpróbát. Az apostol azt mondja nekünk, hogy minden, ami földi módszerek és hagyományok szerint épül, elpusztul. A Mennyei Atya megengedi, hogy minden nemzet megtéveszthesse magát azzal a gondolattal, hogy képesek megoldani a világ összes problémáját. Láttuk, hogy a béke soha nem volt tartós, új konfliktusok hirtelen keletkeznek. Ezek az erőszakos események és háborúk segítik az emberiség világának felkészülését Isten örök békéjének királyságára. A jelenlegi gonosz világ állapotából láthatjuk, hogy az emberiség messze eltávolodott Krisztus szellemétől. „Ha valakiben nincs Krisztus Lelke, az nem Krisztusé.” (Róma 8:9). Látnunk kell, hogy ez egy nagyon fontos elv.

Az Úr népének emlékeznie kell a mesterük által nekik adott különleges utasításokra, hogy béketeremtők legyenek. Akkor tehát „kövessük a békességet minden emberrel, és a szentséget, amely nélkül senki sem láthatja az Urat.” Zsidók 12:14

ZÁRÓ GONDOLATOK

Az Újszövetség tanítása szerint Jézus elutasította az erőszak és a háború fogalmát. Példájával tanított minket, valamint azzal, hogy megfogalmazta azt a parancsolatot, hogy „szeressétek az Urat, a ti Isteneteket teljes szívetekből”, és hogy „szeressétek felebarátotokat, mint önmagatokat”. (Máté 22:37–39). Ez az ellenségeinkkel szembeni új hozzáállás elutasítja az erőszak alkalmazását és az ölelést. Ez a fajta jellem a szeretet és a béketeremtés elvein alapul.

Hamarosan beteljesül a Szentírásban szereplő prófécia, amely szerint „ő szünteti meg a háborúkat”, ahogyan Dávid megjövendölte (Zsoltárok 46:9). A megvalósítás módját a Mikás 4:3 tárja fel: „Kardjaikat ékékké, lándzsáikat metszőkéssé alakítják (); nem emelnek kardot nemzet nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút.” A föld minden népe egy napon örök békét fog élvezni, és örökké harmóniában élhet majd egy helyreállított, tökéletes földön.

A háborúval szembeni vallási lelkiismereti tiltakozásnak bármilyen formában is biztosan erős bibliai alapja van. A lelkiismereti tiltakozóként való kiállás egyéni kérdés, amelynek személyes tanulmányozáson és imádkozáson kell alapulnia. Az Mennyei Atya vezessen és irányítson téged, miközben életedben ezen a nagyon komoly kérdésen töprengsz. Bízz benne mindenben, mert ő „soha nem hagy el téged, és nem hagy cserben téged.” Zsidók 13:5